

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๖ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๙

ไม่มีสติเหลวไหลทั้งนั้น

ก่อนจึงหัน

พระ ๓๖ อยู่นอกกำแพงก็มีนะ ถ้านอกกำแพงท่านคงไม่เข้ามาฉัน ฉันนอกกำแพง จะมีหลายองค์อยู่ทางนอกกำแพงนี้ ปรกติพระจะไม่มาฉันครบองค์ อยู่ข้างใน ท่านไม่ฉันก็องค์ท่านก็ไม่ออกมา เราให้ท่านเป็นพิเศษด้วย องค์ไหนไม่มาฉันนี้ไม่ต้องมาทำข้อวัตรปฏิบัติเป็นส่วนรวม อยู่เอกเทศ ส้ารวมระวังรักษาชำระกิเลสโดยถ่ายเดียวเท่านั้น ถ้าองค์ไหนไม่ฉันไม่ให้เข้ามาเกี่ยวข้องเหล่านี้เลย ให้ท่านอยู่เอกเทศท่าน เราให้โอกาสเต็มที่เลยสำหรับผู้ประกอบความ پاکเพียรชำระจิตใจ มีงานอะไรส่วนรวมในวัดนี้ไม่ให้มา ให้ท่านอยู่เอกเทศ ไม่ว่าองค์ใดอดเหมือนกันหมด ให้ได้ชำระจิตใจให้ขาดวรรคขาดตอน

เรื่องกิเลสนี้แก้ยากมาก ไม่มีใครรู้ว่ากิเลสเป็นยังไง ธรรมเป็นยังไง มีศาสดาองค์เอกพระองค์เดียวเท่านั้น สามโลกธาตุนี้ไม่มีใครรู้ทั้งภัยทั้งคุณ ภัยก็คือกิเลสอยู่ภายในใจ คุณก็คือธรรมก็อยู่ภายในใจ แต่มากต่อมากมันมีตั้งแต่เรื่องของกิเลสเป็นเจ้าอำนาจปกครองจิตใจ โลกทั้งหลายจึงมีแต่ความเดือดร้อนวุ่นวาย ไม่ได้ขึ้นอยู่กับฐานะสูงต่ำอะไรเลย ขึ้นอยู่กับกิเลสที่มีมากน้อยภายในหัวใจ บิบบังคับอยู่ที่ใจ ๆ ใครรู้ คำว่ากิเลส ๆ บิบบังคับอยู่ที่หัวใจ ใครรู้ได้ มีพระพุทธเจ้าพระองค์เดียวเท่านั้น นี่ละอัศจรรย์ใหม่ละพระพุทธเจ้า พวกเราสามโลกธาตุไม่มีใครรู้แม้แต่รายเดียว พระพุทธเจ้าทรงรู้ได้แก่ได้ถอนได้ แล้วก็มาสั่งสอนสัตว์โลก โดยอุบายวิธีที่พระองค์ทรงดำเนิรมาเรียบร้อยแล้วนั้น แล้วกระจายออกไปเป็นสาวก ก็เลยกกลายเป็น พุทธิ ธมฺม สงฺฆิ สรณิ คจฺฉามิ ของพวกเรา

เราเกิดมามีวาสนานะ ได้เกิดมาพบพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ พุทธศาสนาว่างั้นเลย ใครจะไม่นับถือง่าย ๆ นะ กิเลสไม่ยอมให้ นับถือ ผู้ที่จะนับถือพุทธศาสนาได้นี้เรียกว่ามีนิสัยมีวาสนา ไม่เช่นนั้นไม่นับถือ ธรรมชาติที่เลิศก็มีอยู่สาม พุทธธรรม สงฆ์ ที่ว่าเลิศสามนี้ขึ้นอยู่กับภาคปฏิบัติอีกนะ ถ้าใครเป็นนักปฏิบัติ นักจิตตภาวนาชำระเข้าไป ๆ สามพระรัตนตรัยนี้จะอยู่ในนั้น เจอเข้าไปตรงนั้นแห่งเดียว ดังที่เคยพูดว่า พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังไง เป็นอยู่ที่ใจ เลิศเลออยู่ที่ใจ แขนงที่เราแยกออกไปว่าเป็นพุทธเป็นธรรมเป็นสงฆ์ เวลาหลักธรรมชาติจริง ๆ แล้วเป็นธรรมแห่งเดียวกัน นี่ละธรรมอันประเสริฐ

ให้พากันระมัดระวังสำรวมสิ่งที่ไม่ดีทั้งหลาย อย่าให้เข้ามาแปดเปื้อนตัวเอง ให้สำรวมระวังตลอดเวลา สำหรับพระมีหน้าที่การงานอย่างเดียวแต่ชำระกิเลสด้วยสติปัญญา ศรัทธา ความเพียรอย่าได้ปล่อยได้วาง วันหนึ่งอย่าให้โอกาสเสียไป ๆ โอกาสของเราให้อยู่กับความพากเพียร สติเป็นสำคัญ สติติดแนบอยู่กับใจกิเลสประเภทต่างๆ จะเกิดไม่ได้ เอา นำคำนี้ไปปฏิบัติต่อองค์ท่านเองซิแต่ละราย ๆ กิเลสจะหนาแน่นขนาดไหนก็ตาม สติเป็นฝังกั้นน้ำมหาสมุทรมหาสมุทรมหานิยม นี่คือกิเลส สติเป็นฝังเป็นขอบกั้นเอาไว้ได้ ถ้าไม่ปล่อยสติเป็นเวลานานเท่าไรกิเลสเกิดไม่ได้ พอปล่อยแพสึบออกแล้ว ออกแล้วก็กว้านเอาฟืนเอาไฟมาเผาเจ้าของ ไม่ทราบว่ากี่เรื่องก็ราว สังเกตให้ตนักปฏิบัติ

สติเป็นสำคัญมากที่สุด ใครประกอบความพากเพียรสติติดแนบไปเท่าไร ๆ ผู้ นั้นจะตั้งรากฐานได้ไม่สงสัย ตั้งรากฐานคือเริ่มแต่ความสงบเย็นใจไป ออกจากความสงบเย็นใจแล้วก็มีความแน่นหนามั่นคงของจิต จิตใจมีความสว่างไสวอยู่ภายในจิต นี้เพียงขั้นสมณะคือความสงบใจ เข้าถึงขั้นสมาธิเท่านั้นพูดภาษาของเราก็เรียกว่าพออยู่พอกินแล้ว เพราะฉะนั้นผู้บำเพ็ญธรรมจึงติดสมาธิคือความสงบ ความเย็นใจ ติดได้ ต้องมีปัญหา มีผู้เฉลียวฉลาดสอน ดึงออกทางด้านปัญญา ปัญญา มีความเฉลียวฉลาดถอดถอนกิเลส สำหรับสมณะความสงบเย็นใจ หรือสมาธิความแน่นหนา มั่นคงของใจนี้ไม่ใช่เรื่องแกกกิเลส เรียกว่าตีกิเลสตะล่อมเข้ามาให้จิตมีความสงบร่มเย็น จะไม่ฟุ้งซ่านวุ่นวายก่อความตัวเองมากนัก

พอจิตสงบเข้ามาแล้ว นั้นเรียกว่าจิตอิมอารมณ์ ไม่ยุ่งเหยิงวุ่นวาย พาออกทางด้านปัญญาพิจารณาแยกธาตุแยกชั้นธัมม์ แยกเขาแยกเรา ภูเขาภูเรา ดูให้ดีอยู่ในตัวของเรานี้หมด อยู่ในตัวของเราแต่ละคน ๆ ปัญญาหยั่งเข้าไปตรงนั้น เราจะได้เห็นเหตุเห็นผลที่นี้ แล้วจิตใจจะยิ่งเบิกกว้างออกไป ๆ มีความสง่าผ่าเผย เฉลียวฉลาดแหลมคม ไปโดยลำดับ นี้เรียกว่าปัญญาแกกกิเลส สมาธิเป็นแต่เพียงว่าตีกิเลสให้สงบตัวเข้ามาเท่านั้น ปัญญาเป็นผู้ฆ่ากิเลสแกกกิเลส อย่าอยู่ในสมาธิเฉย ๆ นะ อยู่จนกระทั่งวันตายก็ได้แค่นั้น ถ้าออกทางด้านปัญญาแล้วจะขยายตัว จนกระทั่งถึงความพ้นทุกข์ได้เพราะอำนาจของปัญญา เอาละเท่านั้น จำให้ตีกิเลสแล้วกัน

หลังจั้งหัน

เสียงธรรมไปที่ใดจะมีความรู้สึกแทรกขึ้น ๆ หรือได้สติสดุ้ง มีความระลึกสะดุดเป็นพัก ๆ ถ้าเสียงธรรมไปที่ไหน ถ้าเสียงกิเลสไปที่ไหนจะหมอบ ๆ มีตั้งแต่ความทุกข์ ความทรมาน ถ้าธรรมไปที่ไหนจะเปิดขึ้น ๆ ยิ้มแย้มแจ่มใส มันต่างกัน คำว่าธรรมก็ตีกิเลสก็ดี อยู่ที่ใจดวงเดียว ใจนี้เป็นภาชนะรับได้ทั้งโลกและธรรม ทั้งสุขและทุกข์ ใจดวง

นี่เป็นภษณะรับสุรรับทุกข์ได้ นอกนั้นไม่มี นี่เขาไม่รับนะ ต้นไม้ภูเขาดินฟ้าอากาศเขาไม่ได้รับสุรรับทุกข์ ตัวรับก็คือตัวรู้ๆ นี่แหละมันหลง มันหลงมันถึงได้รับ ประดับด้วยธรรมแล้วรู้แล้วละๆ ทุกข์ไม่มี ดังพระพุทธรเจ้า พระอรหันต์ท่าน ท่านไม่มีทุกข์ทางใจ พระพุทธรเจ้าก็ดี พระอรหันต์ก็ดี เรียกว่าทุกข์ทางใจท่านไม่มี ตั้งแต่วันกิเลสตัวเป็นสาเหตุสร้างกองทุกข์ให้สัตว์โลกพังลงมาจากใจเท่านั้น บรมสุขขึ้นทันทีเลย ขึ้นได้ทุกองค์บรรดาท่านผู้สิ้นกิเลสตัวลามกนี้ สดๆ ร้อนๆ ด้วย ไม่มีสมมัยนั้นสมมัยนี้

กิเลสกับธรรมเป็นอกาลโกด้วยกัน ไม่มีกาลสถานที่เวลา สร้างกิเลสกิเลสเกิดทุกข์เกิด สร้างธรรมธรรมเกิดสุขเกิด ขึ้นที่หัวใจ เพราะฉะนั้นเราเป็นเจ้าของของใจ คือสติปัญญาเป็นเจ้าของของใจ ใจเป็นแต่เพียงความรู้เฉยๆ ต้องมีเจ้าของเป็นผู้รักษา อันนี้ละรักษาใจ เราเดินไปตามถนนหนทางเห็นไหมสัตว์ประเภทต่างๆ ลงสุดท้ายก็ไล่เดือน บั้งก็อ เขามีความรู้อยู่นั้น เขาสืบคลานไปตามประสาของเขา นั้นไม่มีเจ้าของ สติปัญญาไม่มี มีแต่ความรู้มันก็ไปเพ่นๆ ฟ่านๆ เหมือนอย่างคนเสียสติเป็นบ้าเป็นบอ ไปอยู่ตามทางไฟเขียวไฟแดง เราไปเห็นชัดเจนที่อุดร นั้นก็ได้เอามาพิจารณา

เรานั่งรถผ่านไปนั้น มีบ้านคนหนึ่งเขาจัดเขาทำอะไรอยู่ที่ไฟเขียวไฟแดง เขาไม่สนใจกับใคร รถวิ่งขวักไขว่ทั้งระวังจะชนคนบ้า ทั้งระวังจะชนรถด้วยกัน รถวิ่งวุ่น ตอนนั้นตำรวจไม่มี ไอนั้นเขาจัดเฉยสบายของเขา พวกนี้ยุ่ง นั้นละความรู้มีแต่ไม่มีเจ้าของ คือสติปัญญาความรับผิดชอบความผิดถูกชั่วดีประการใด เขาเป็นอย่างนั้น นั้นละมีแต่ความรู้เป็นอย่างนั้น จึงต้องมีสติปัญญา ความรู้อันนั้นไม่ใช่ความรู้ธรรมดา เป็นความรู้ที่เต็มไปด้วยกิเลส ไม่มีเจ้าของรักษา ความรู้ที่เต็มไปด้วยธรรมคือความรู้พระพุทธรเจ้า ความรู้พระอรหันต์ นั้นเป็นธรรมล้วนๆ จิตกับธรรมเป็นอันเดียวกัน อันนั้นรอบหมดแล้ว เลิศสุดยอดแล้ว

จิตดวงนี้แหละดวงที่สืบคลานอยู่นี้ เกิดตามอำนาจของกรรม กรรมหนักก็เกิดไปตามสถานที่ ภูษชาติต่ำๆ กรรมเบาบางลงไปแล้วก็เกิดสูงขึ้นไปๆ รู้จักผิดถูกชั่วดีโดยลำดับลำดับ ปลอดเปลื้องตนเองจากสิ่งชั่วช้ำลามกทั้งหลาย สิ่งสมความดีงามเข้าสู่ใจ ใจก็มีสง่าราศีขึ้นมา มีอำนาจภายในใจขึ้นมา ใจจึงเป็นสิ่งจำเป็นมากที่สุดเฉพาะอย่างยิ่ง มนุษย์เราที่รู้ผิดถูกชั่วดี ควรจะได้สังเกตสังกาใจให้ดี

นักภวานานันแหละ เป็นผู้ที่จะรู้เหตุผลกลไกดีชั่วได้เป็นอย่างดีจากใจดวงเดียวกันนี้ มันมีทั้งดีทั้งชั่ว ธรรมนั้นเวลากิเลสหนาขึ้นมาตรฐานเหมือนไม่มี มีแต่กิเลส ออกแสดงลวดลายเต็มเม็ดเต็มหน่วย ไปที่ไหนก่อความเดือดร้อนวุ่นวายไปหมด จากใจดวงที่มันเดือดร้อนวุ่นวายนั้นแล ที่นี้เวลาได้สั่งสมอบรมในทางที่ถูกที่ดีก็รู้ผิดถูกชั่วดี สง่างามขึ้นมาๆ กลายเป็นใจที่มีคุณค่าและเป็นใจอัศจรรย์ ดังใจพระพุทธรเจ้า ใจพระ

อรหันต์ท่าน นี้คือใจอัจฉรย์ นี่ละชำระได้จนถึงขั้นอัจฉรย์ ถ้าไม่ชำระ มีแต่สังสม ความชั่วก็ยังมีติดบอดไปโดยลำดับลำดับ จึงให้พากันสนใจพิจารณา

ดูอะไรก็ไม่เล็กไม่แล้วไม่มีสิ้นสุดยุติได้นะ ถ้าดูลงที่ดวงใจตามพุทธศาสนา แนวทางของศาสดาองค์เอกสอนไว้แล้วนี้จะค่อยรู้ เป็นผู้เป็นคนขึ้นมา ดีขึ้นมาโดยลำดับ ศาสดาองค์เอกนี้เรียกว่าเลิศแล้วในการฝึกฝนพระองค์ ถึงขนาดตรัสรู้ จากนั้นมาก็คือพระอรหันต์ ท่านเหล่านี้เป็นผู้หมดโทษแล้วภายในจิตใจ พ้นไปหมดโดยประการทั้งปวง อยู่ในสามแดนโลกธาตุนี้แต่ใจนี้เหนือหมดทุกอย่างแล้ว คือใจที่บริสุทธิ์ เช่นใจพระพุทธเจ้าใจพระอรหันต์ จากการอบรมดูใจตัวเอง ดูที่ไหนไม่ลืมนี่ไม่สุด ถ้าดูใจนี้มีทางจะสิ้นสุดยุติ เพราะรู้จักผิดถูกดีชั่ว ชำระสะอาดออกไปโดยลำดับ แล้วดีก็เด่นขึ้นมาๆ กลายเป็นผ้าขาว อะไรถูกนิดไม่ได้ปิดปั๊บๆ เลย

ผ้าขาวกับผ้าดำ มีอยู่สอง หลังหมักกับหลังหมา หมาถ้าหลังมันขาวอะไรถูก สีแดงก็รู้ทันที สีดำก็รู้ทันที ถ้าเป็นหลังหมาดำที่เราเลี้ยงไว้สีอะไรถูกก็ไม่รู้ นอกจากไม่เรียวยาก ถ้าไม่เรียวยากมันก็รู้ ยกตัวอย่าง เรามาที่ครัวไฟ มีไม้เรียวอยู่นั้นเพื่อตัดสันดานหมา ถ้ามันกัดกันไม้เรียวมาทันทีใส่ปุ๊วะเลย ที่นี้หมาเหล่านี้เขาก็รู้เหมือนกัน เขาไม่รังแกกัน พอเห่อทำใส่กันนี้เขาจะหาทางออก พอเห่อทำเขารู้ว่าเขาผิดเขาจะวิ่งหนีเลย ไม่วิ่งไม่ได้ไม้เรียวอยู่นั้น เห่อทำขึ้นมาไม้เรียวปุ๊วะเลย เพราะฉะนั้นพอตัวไหนมีลักษณะเห่อทำขึ้นมาเขาจะวิ่งหาทางออก เขารู้ผิด เข้าใจใหม่ละ ถ้ารู้ผิด หมามันก็ไม่ทำ ไม้เรียวอยู่นั้นละส่วนมากจะประจำสำหรับเรา ตัดสันดานหมา

มีวันหนึ่งเรานั่งอยู่นั้น ไม้เรียวก็กับไม้เรียวเข้ามา ไม้เรียวก็มักจะเป็นตัวรังแกเขา เขาไม่ถือสีถือสาละไม้เรียว นิสัยดีนะ กับหมาเล็กหมาน้อยไม่ถือสีถือสา เขาไล่กัดมันวิ่งหนีๆ มันไม่เล่นด้วย คือประสาทเด็ก ความหมายคงว่าจัน ที่นี้วันหนึ่งไม้เรียวก็มันปากไว เห่าก็เร็วกัดก็ไว โวควากใส่ไม้เรียว ไปกัดไม้เรียว ไม้เรียวมันเจ็บมันก็วากใส่ พอวากใส่เท่านั้นไม้เรียวก็มาละ จับหมาสองตัวนี้มา จับไม้เรียวก็มาก่อน ไม้เรียวก็ตัวสำคัญ จับมาหวด ใส่เปี้ยะๆ ให้พอเจ็บดีๆ ใส่เปี้ยะๆ ถึงทำเปี้ยะ ไม่ร้องเลย นิ่ง ดีทำหนนมอบเลย พอปล่อยนี้วิ่งปั๊บเข้ากรง เข้ากรงไม่ได้ประตูกรงปิด เลยไปนอนเฝ้าอยู่ประตูกรง หัวเสีย พุดง่าย ๆ

จากนั้นก็จับไม้เรียวหมา ไม้เรียวไม่ใช่ฝ่ายผิด ไม้เรียวก็ต่างหากเป็นฝ่ายผิด มันทนไม่ไหวมันก็วากเอาบ้าง ตกลงจับไม้เรียวมาอีกฟาดสี่เปี้ยะ ไม้เรียวก็เจ็บเหมือนกัน อันนั้นตีหัวเปี้ยะไม่ร้อง ไม้เรียวฟาดสี่เปี้ยะไม่ร้อง พอปล่อยแล้วไม้เรียวก็วิ่งเข้าประตูกรง เข้าประตูกรงไม่ได้ คงหัวเสียทำ ไปเฝ้าอยู่ประตูกรง ส่วนไม้เรียวเขาอยู่นั้นสบาย เฉย เขาเล่นสบายๆ โดนสี่เปี้ยะไม่ร้องเหมือนกัน เพราะฉะนั้นหมาเราจึงรังแกกันไม่ได้ เสี่ยง

โหววากที่ไหนไม่เร็วจะมาๆ ไม่เร็วสำหรับตัดสันดานหมาอยู่ในนั้น เราไปที่ไหนหากมีอยู่ในนั้น ในคราก็มีไม่เร็ว ที่ไหนก็มีไม่เร็ว ขาดตกบกพร่องตั้งแต่ที่ศาลาเราเท่านั้น ศาลาเราไม่มีไม่เร็วมันจึงสนุกคึกคะนองพวกนี้ ถ้ามีไม่เร็วพวกนี้จะแตกฮือเลยนะ

เรายังไม่ได้สั่งหาไม่เร็วสำคัญๆ มาให้ทันกับเหตุการณ์ เพราะเหตุการณ์มันเกิดตลอด ยิ่งเวลารวมๆ กันนี้มันเกิดได้ละเหตุการณ์ แต่ไม่เร็วไม่มี เพราะฉะนั้นไม่เร็วจึงเป็นของสำคัญสำหรับตัดสันดานตัวต่อๆ คนต่อๆ หมาต่อๆ ต้องเอาไม่เร็วเท่านั้นนอกนั้นมันไม่กลัว

นี่พูดเรื่องตัดสันดานจิต จิตเวลามันคึกมันคะนอง คึกมากคะนองมาก นั่นละกิเลสอยู่ในนั้น กิเลสมีมากเท่าไรต้องทำจิตให้คึกให้คะนองให้ติดให้ตื่น โดยหาเหตุหาผลไม่ได้ เป็นไปตามอารมณ์ เรียกว่ากิเลส อารมณ์ของกิเลสนี้จะไม่มีความมีผลติดถูกตีชั่ว จะเป็นไปตามอารมณ์ของตัวเอง นี่เรียกว่ากิเลส ธรรมมีเหตุมีผล ดูกี่ด้วยเหตุด้วยผล ตีก็ด้วยเหตุด้วยผล เป็นเครื่องตัดกัน เราเมื่อจิตใจไม่มีเหตุมีผลต้องเอาธรรมเข้าตัดสันดานให้มากให้มันหมอบ ไม่เช่นนั้นติดดินนะจิตถ้าไม่มีธรรมตัดสันดาน

กิเลสต้องมีธรรมเป็นเครื่องตัดสันดาน ไม่มีธรรมเสียหายหมดทั้งคนทั้งสัตว์นั้นแหละ ธรรมจึงเป็นของจำเป็นมากสำหรับฝึกหัดตัดแปลง หนักเบาอย่างน้อยตามแต่เหตุการณ์ติดถูกชั่วดีเล็กน้อย ธรรมจะมาตอนนั้นๆ ให้อยู่ในความพอดีพอดี แล้วก็ฝึกกันไปเรื่อยๆ ฝึกกายวาจาแล้ว หลักรักใหญ่ฝึกที่ใจ ใจมันติดมันตื่นไปทางไหนต่อทางไหน สติมีคอยดูจะรู้ จิตมันแยบออกไปทางไหนรู้ๆ เช่นเราจะภาวนา เอาธรรมให้เป็นงานของจิต ภาวนาด้วยธรรม เอาธรรมเป็นงานของจิต ไม่เอากิเลสมาเป็นงานของจิต บังคับจิตให้อยู่ในธรรม บำเพ็ญธรรม เรียกว่าทำงานด้วยธรรมเป็นประจำ จิตก็จะสงบเย็นไปเรื่อยๆ

ถ้างานนี้ผลอ่อนตัวเมื่อไร งานของกิเลสจะเข้ามาให้คึกให้คะนองให้ติดให้ตื่น คิดเรื่องนั้นเรื่องนี้ วันนี้ภาวนาไม่ดีจิตไม่สงบ มันจะสงบอะไรมันปล่อยลึงออกเพ่นพ่าน ปล่อยใจจากสติเท่านั้นมันก็เพ่นพ่านของมัน เพราะฉะนั้นสติจึงเป็นของสำคัญ บังคับได้ทุกอย่างสติ ถ้าไม่มีสติเหลวไหลทั้งนั้นแหละ พวกกันจำเอานะ การฝึกต้องมีหนักมีเบา เราจะอยู่ตามอำเภอใจเฉยๆ ให้ดีไม่ได้มนุษย์เรา ต้องดีด้วยการฝึกฝนอบรมตน มันหนักก็ต้องเอาให้หนัก กิเลสมันหนักนั้นละมันคึกคะนองมาก มันติดมันตื่นมาก เอาธรรมหนักเข้าไปรับกัน น้ำหนักของกิเลสมีมาก น้ำหนักของธรรมมีน้อยสู้กิเลสไม่ได้วันนั้นไม่สบาย น้ำหนักของธรรมมีมากตัดกิเลสลงไปไม่ทำให้มันคึกคะนองได้วันนั้นสงบเย็น

จิตตภาวนาเราบังคับ เช่นคำบริกรรมเอาให้หนาแน่น สติบีบเข้าไป ความคิด ความปรุงทั้งหลายที่จะก่อให้เกิดไฟเกิดไฟเผาหัวใจตัวเองก็ค่อยสงบลงไปๆ เรียกว่า จิตสงบตัวนี้ ขึ้นอยู่กับสตินะพากันจำเอา พูดเท่านั้นละวันนี้ไม่พูดมากอะไร เพราะพูด มากมาโดยลำดับลำดับเอาเท่านั้นละ ดูวัดนี้ให้ดูสองภาค ดูพระดูเณรท่านเป็นยังไง พระเณรท่านตั้งใจมาปฏิบัติธรรมล้วนๆ ต้องคิไหนจะนำดูด้วยกันนั้นแหละ เพราะอยู่กับ สติระมัดระวังรักษาตลอดเวลา จะไม่ลดละความสวยงาม จะสวยงามไปตลอด ถ้า ขาดสติขาดความสำรวมระวังแล้วเลอะๆ เทอะๆ

แล้วดูที่วัดนะ ดูพระเณรในวัดนี้ เริ่มตั้งแต่ท่านมารวมกันที่นี่ เช่นรวมจัดอาหาร ขบฉันท่านจัดยังไงๆ ให้ดู ท่านทำยังไงพระในวัดนี้ท่านจัดอาหารการบริโภค ท่าน แบ่งสันปันส่วนให้สม่ำเสมอ มีธรรมเป็นหลักมีธรรมเป็นที่ตั้ง ไม่เอาลิ้นเอาปากใหญ่โต ยิ่งกว่าธรรม ต้องเอาธรรมเหนือตลอด จะมีมากมีน้อยให้สม่ำเสมอทั้งหมดนี้เรียกว่า ธรรม อยู่ด้วยกันเป็นผาสูก ถ้าใครเห็นแก่ลิ้นแก่ปากคนนั้นก่อความเดือนร้อนแก่ ตนเองและผู้อื่น อยู่กับหมู่เพื่อนไม่สนิท เป็นอย่างนั้นละ จึงต้องอยู่ด้วยธรรม สติธรรม ปัญญาธรรม ระมัดระวังความเคลื่อนไหวของกาย วาจา ใจของตนให้ดี เวลาอยู่กับหมู่ กับเพื่อนเมื่อต่างคนต่างระมัดระวังรักษาแล้วก็สวยงามไปตามๆ กัน

เช่นอย่างดูพระในวัดนี้ เป็นยังไงท่านปฏิบัติยังไง ออกจากนี้แล้วให้ไปดูในครัว ให้ปิดจมูกไว้ตั้งแต่เริ่มผ่านต้นไม้เข้าไปในครัว ปิดจมูกไว้ไม่งั้นมันจะเหม็นคลุ้งหายไปเลย มันเหม็นคลุ้งทั้งหมด นั่นความมีกฐมีระเบียบไม่มีกฐมีระเบียบมันต่างกัน อยู่ในวัดหลวงตาบัวเป็นผู้ปกครองหมด ไปทางโน้นเหม็นคลุ้ง มาทางนี้หอมหวาน ดูซิดู พระในวัดนี้ สถานที่นี้เข้าไปข้างในห้ามเด็ดขาด เราเป็นหัวหน้าในการปฏิบัติธรรม ให้ สิทธิอำนาจโอกาสทุกอย่างกับพระทุกองค์ๆ ได้ประกอบความ پاکเพียรเต็มตามความ ต้องการเหมือนกันหมด จึงไม่ให้ใครเข้าไปยุ่ง นี่เขตห้ามเข้า เป็นเขตบริเวณของท่านที่ บำเพ็ญธรรม เป็นอย่างนั้น

ส่วนไปทางนี้นั้นติดประกาศไว้ที่ไหนบ้างก็ไม่รู้ ติดประกาศเข้าไปในนี้บอกว่า พวกเลอะเทอะที่ยังไม่มาให้หลังไหลกันมา พวกที่มาแล้วให้กัดกันเหมือนหมา เข้าใจ ไหม อยู่ในครัวนี้ละ มีประกาศติดไว้หรือเปล่า ถึงไม่ติดมันก็ประกาศในตัวของมันแล้ว ไม่จำเป็นต้องติดเข้าใจไหมละ ให้ดูได้สองปาก ลูกศิษย์หลวงตาบัวด้วยกัน มันต่างกัน อย่างนั้นนะ เอาละพูดมากเดี๋ยวเขาจะโมโหให้เรา พวกนี้จะไปลงนรกหมด ขึ้นสวรรค์ แต่เราคนเดียว พวกลูกศิษย์ลงนรกหมด หลวงตาขึ้นสวรรค์คนเดียว เราก็ไม่อยากจะ ขึ้น ครุบาอาจารย์ไปยังไงลูกศิษย์ก็ต้องตามไปใช่ไหม นี่อาจารย์ไปสวรรค์ลูกศิษย์จมในนรก หมดมันก็เข้ากันไม่ได้ ก็ดูโลกกันไปอย่างนั้น เอาละพอ ทีนี้จะให้พร

มีอะไรอีกไหมล่ะวันนี้ (ไม่มีครับ เรื่องพระหลวงตาก็บอกไปแล้ว) เอ้อ นี่ก็บอกแล้ว ขับไล่แล้ว ถ้าเลยฐานะของพระที่จะบังคับไม่ได้แล้วก็เอาเจ้าหน้าที่เข้ามามันก็ป็นชั้นๆ พระองค์นี้รู้สึกว่ารุนแรงมากนะ ตั้งแต่อุปัชฌาย์มา ไล่มาก็เป็นลำดับลำดับเตี้ยวันนี้กำลังมาเข้าวัดป่าบ้านตาด ก็ลำบากเหมือนกัน เราจึงสั่งที่เตี้ยเป็นสองชั้นไปเลย ชั้นนี้ให้พระไล่เสียก่อน ชั้นที่สองก็เจ้าหน้าที่เขาไล่ เข้าใจไหม มันป็นชั้นๆ มันเลวอย่างนั้นละพระเรา ไม่ทราบมายังไง อุปัชฌาย์ก็ตัดทางปล่อยแล้วยึดโบสถ์ไว้แล้ว ไปอยู่ที่ไหนก็ถูกขับๆ เรื่อยมา เตี้ยวันนี้กำลังมาเข้าวัดป่าบ้านตาด วัดป่าบ้านตาดก็หนักต้องได้ขับกัน เลอะเทอะเหลือเกิน

ขับอะไรก็ขับเถอะนำ เราย้ำว่าตั้งแต่ขับคนนั้นคนนี้เลย เราไม่ได้มองดูตัวของเราตัวอันธพาลใหญ่ ตัวซีเกียจซีคร้านอยู่นี่ขับมันออก มันไม่ออกง่าย ๆ นะตัวนี้ ตัวนี้ตัวรุนแรงมากตัวอันธพาล ตัวซีเกียจซีคร้านภวานามันอยู่ในนี้ ตัวนี้ขับยากนะ แล้วไม่มีใครขับเสียด้วย เข้าใจหรือ มันต้องขับให้รอบด้านซี ข้างนอกข้างในขับเข้าไป เอะละพอพอแล้ว

(ทองคำวันนี้ได้ ๒๐ บาท ๔๒ สตางค์ครับผม) เออ ได้เยอะ อย่างนี้ละค่อยได้เรื่อย ๆ ซึมซาบๆ เราพยายามที่สุดแล้วสำหรับที่จะให้เป็นประโยชน์แก่ชาติไทยของเรา ทุกวิถีทางที่เราแสวงหาเพื่ออุ้มชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ของเราเต็มเม็ดเต็มหน่วยตลอดมา เราไม่เคยมีอะไรจากเจตนาของเราแม่เม็ดหินเม็ดทรายว่าจะเป็นการทำให้กระทบกระเทือนแก่ ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ในหัวใจเราไม่มี มีตั้งแต่ความอุ้มชูขึ้นตลอด นี่ทองคำก็จะเข้า ๓๐๐ กิโลแล้วมัง (รวมกับเศษของเก่า ๓๐๐ กว่าแล้วครับ) เอ้อ ๓๐๐ ร้อยกว่าจาก ๑๑ ตัน ทองคำได้น้ำหนัก ๑๑ ตัน แล้วก็ปาเข้าไป ๓๐๐ กว่ากิโลแล้ว นี่ก็จะชนเข้าหัวใจของชาติ เราพยายามทุกวิถีทาง ส่วนดอลลาร์เข้าเพียง ๑๐ ล้านกว่า จากนั้นก็กระจายออกไปช่วยชาติบ้านเมือง

เราพยายามที่สุดนะเพื่อพี่น้องลูกหลานไทยเรา นี่เป็นกาลอันควรที่เราจะพอได้ยังไงเราพยายามช่วยทุกด้านทุกทาง เราตายไปแล้วจะไม่ได้นะ เราไม่ได้ดูถูกเหยียดหยามท่านผู้ใด เท่าที่ผ่านมาก็ไม่เห็นใครเป็นผู้นำพี่น้องทั้งหลายได้ทองคำขนาด ๑๑ ตัน ๓๗ กิโลครึ่งเข้าเรียบร้อยแล้วนี่ แล้วดอลลาร์ตลอดทุกสิ่งทุกอย่างที่เราชวนขายเพื่อประเทศไทย เพื่อเข้าสู่เมืองไทยมีมากน้อยเพียงไร นอกจากนั้นยังเทศนาว่าการทำประเทศไทยแล้วก็ทั่วโลกอีก เราพยายามสุดกำลังความสามารถแล้ว อะไรที่เป็นประโยชน์แก่พี่น้องลูกหลานไทยเรา เราทำในฐานะที่เรามีชีวิตอยู่นี้ ตายแล้วมันทำไม่ได้ เอะละไปละ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่
www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th
และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร
FM 103.25 MHz